

kræve den sikrest mulige Garanti for, at de til enhver Tid gældende Regler om Optagelse og Forbliven i Sygekasserne overholdes, og er derfor Medforslagsstillere til Ændringsforslagene Nr. 8, 9, 10, 11 og 12, ligesom Mindretallet af samme Grund kan tiltræde Lovforslagets § 3 og yderligere gennem Ændringsforslag Nr. 16 vil understrege Sygekassernes eget Ansvar for disse Lovreglers Opfyldelse.

Under Lovforslagets Behandling er der fremkommet Oplysninger om, at Administrationen paa egen Haand har fortolket de Indtægtsgrænser, der i Overensstemmelse med Sygekasselovens § 6 er fastsat efter Forhandling med det ifølge Loven nedsatte Rigsdagsudvalg. Dette er end ikke blevet gjort bekendt med den anvendte, udvidede Fortolkning, og Mindretallet, der i det hele maa bestride Fortolkningens Berettigelse, finder, at der har fundet et utilbørligt Overgreb Sted fra Administrationens Side.

Mindretallet har derfor stillet Ændringsforslag, sigtende til at hindre en Fremgangsmaade som den af Administrationen anvendte.

Ændringsforslag Nr. 2 til Sygekasselovens § 6 tydeliggør denne Paragrafs Hensigt, saaledes at Reglerne for et ubemidlet Medlems Optagelse og Forbliven i en statsunderstøttet Sygekasse fastslaaes i Loven paa en Maade, der stiller alle ubemidlede paa lige Fod, og som ikke giver Spillerum for en administrativ Udvisken af Reglerne.

Ud fra en lignende Motivering som den af et andet Mindretal udtalte er Mindretallet endvidere Medforslagsstillere til Ændringsforslagene Nr. 5, 14, 18, 19, 20, 23, 24 og 25 og til de to af det samlede Udvalg stillede Ændringsforslag under Nr. 3 og 6.

Et *fjerde Mindretal* (A. M. Hansen) har ikke kunnet tiltræde de i Lovforslagets § 1 ændrede Regler for Statens Tilskud til Sygekasserne. Statstilskuddet udgør for Tiden $\frac{1}{3}$ af Sygekassernes samlede Udgifter, hvilket er det samme procentvise Tilskud,

som har været gældende i de 35 Aar, Sygekasseordningen har bestaaet, og Mindretallet har den Opfattelse, at den store stillede og samfundsgavnige, frivillige Sygeforsikring, som Danmark har formaaet at skabe, betinger, at den „Hjælp til Selvhjælp“, der i 1892 her erkendtes for nødvendig, ikke nu forringes. Mindretallet gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at Statens forskellige Ydelser til Lægehjælp, Medicin m. v. er fastsat til en bestemt Procentdel (25 pCt.) af de Udgifter, disse Ydelser forvolder Sygekasserne, og at Statens Tilskud derfor vil falde automatisk, efterhaanden som Prisdaldet indvirker paa de paagældende Udgifter. Mindretallet maa derfor mene, at Opgaven for Staten vil være i saa stort Omfang som muligt at yde sin Støtte til Sygekassernes Bestræbelser for at faa Udgifterne til disse Ydelser nedsat. Herigennem varetages i lige Grad Sygekassernes og det offentlige økonomiske Tarv, medens en Gennemførelse af Lovforslagets Bespareser i Modsetning hertil dels vil medføre for adskillige Sygekasser Nødvendigheden af at gaa til en Kontingentforhøjelse med deraf følgende Medlemstab og dels vil nødvendiggøre en Forøgelse af Kommunernes økonomiske Støtte til fattige Sygekassemedlemmer og til de fattige syge, der maatte blive trængt ud af Kasserne.

Mindretallet tiltræder den Opfattelse, at de i Henhold til Loven fastsatte Grænser for Optagelse som ubemidlet Medlem i en anerkendt Sygekasse bør overholdes, og kan billige, at den i saa Henseende nødvendige Kontrol gennemføres, hvorfor Lovforslagets Bestemmelser i §§ 2 og 3 med de dertil knyttede Ændringsforslag tiltrædes, men Mindretallet maa samtidig meget stærkt hævde, at tilfredsstillende Forhold paa det her nævnte Omraade først vil kunne indtræde ved en gennemgribende Omordning af de gældende Regler for Adgang til at blive Medlem af de statsanerkendte Sygekasser, hvorved det dels bliver muligt for Sygekassernes Medlemmer i alle Tilfælde at forblive i Kasserne som bemidlede Medlemmer, naar deres Indtægts-